

Min corona dagbog

Jeg kan næsten ikke fatte alt hvad der sker lige for tiden. Det er som at åbne den samme gave hver eneste dag, første gang man åbner den er man glad men bliver meget træt af at skulle åbne den samme gave hver dag i streg. Med det mener jeg første gang statsministeren fortalte om nedlukning af skole tænkte vi alle "ja tak ferie!" men efter en uge begyndte jeg at indse hvor træls det faktisk er. Det er jo ikke ferie, det er en måde at beskytte samfundet. Jeg synes det er vildt jeg slet ikke gjorde mig den overvejelse de første dage og bare lod som om det var leg. Men når jeg ser tilbage tror jeg det var fordi jeg simpelthen ikke forstod hvad der foregik. Jeg havde aldrig skænket tanken om at corona skulle ramme vores lille samfund. Men jeg synes faktisk vi er rigtig gode til at holde os indenfor os unge og kun være sammen få stykker og med de samme. Det der driver mig til at blive hjemme er nok det med at vi kommer hurtigere i skole, hvis vi gør som der bliver sagt. Men hvad der driver mig mest er at jeg er bange for at skulle få det og smitte mine bedsteforældre. Jeg har nu tit snakket med mine veninder om hvor hårdt det må være at miste nogle bekendte til corona velvidende om at det eneste du skulle gøre for ikke at smitte dem, var at blive hjemme i en kort periode, det vil jeg på ingen måde risikere. Dog kan jeg ikke slippe udenom jeg savner mine venner og generelt bare glæder mig til gensynet af en normal hverdag, men for nu må jeg lægge mine behov til side for danmarks samfund og gøre mit bedste for at alt bliver det samme som før.